

ŠESTÁK

Oddílový časopis 6.koedukovaného oddílu Junáka - svazu skautů a skautek ČR v Kateřinicích
číslo **33**, vydáno pro vnitřní potřebu - 6.března, nákladem 45 výtisků

ODDÍLOVÁ RADA

Družina Žab a Žížal se ve své kategorii vyhoupla na první dvě místa v celoroční soutěži časopisu Junák-Skaut. Blahopřejeme a držíme palce.

V mezioddílovém bodování střediska se naše ŠESTKA drží na druhém místě za TROJKOU - rozdílem asi 30 bodů. Vedení oddílu slibuje, že bude body pro náš oddíl uplatňovat pečlivěji (nějak jsme si opomenuli nahlásit asi 30 bodů).

Příprava na zářiový HELP začala. Šéf nejvyšší - koordinátor je Radek. Miris má na starosti vše kolem pravidel a je hlavním rozhodčím (rozeslání pravidel, vyhodnocení,...), Zub se postará o technické zabezpečení všeho pro hru samotnou (vrak letadla, vybavení velvyslanectví,...), Anita má na starosti technické vybavení a zabezpečení doprovodného programu po ukončení hry (sál,...), Dazul má starosti propagaci akce a články do časopisů po skončení akce, ke Brumle se budou sbíhat přihlášky,... každý si k sobě přibere potřebný počet lidí do svého týmu - na každého z oddílů vyjde jeho díl práce, nebojte se.

Na OR se dost podrobně rozebírala akce, kterou budeme pořádat pro postižené děti - v sobotu 24.května. Očekává se příjezd minimálně 60 dětí s různým postižením, pro které budeme po celý den zajišťovat program. Více se určitě dočtete v příštím Šestáku. Hlavním organizátorem je Anita.

Blíží se čas přijímacích zkoušek - všem přejeme hodně štěstí. A propos - víte o tom, že štěstí přeje připraveným?

Ve Vatře probíhá vernisáž fotografií ze skautského Jamboree v Thajsku. Fotografie pořídil slavný český fotograf Jan Šibík. Kdo můžete určitě doporučit svým kamarádům, rodičům a známým.

V současné době začala mediální kampaň naší organizace Junák, zaměřená na oslovení mladých lidí, potenciálních členů (třeba i našeho oddílu). Určitě ji využijeme - ukázky lze shlédnout na kateřinické kabelovce. Už se na duben rýsuje cosi - možná to bude velká hra pro děcka z Kateřin, Ratiboře a Hošťálkové - možná proběhne v Ratiboři.

Co si se šušká, že by se vlčata a světlušky mohly scházet v Ratiboři - padaly konkrétní informace i no možné klubovně. V době uzávěrky ŠESTÁKA probíhá prohlídka této klubovny. Snad se vize působení ŠESTKY v okolních vesnicích začíná naplňovat.

Registrace pro letošní rok proběhla - vše je odevzdáno. V ŠESTCE je registrováno 39 lidiček. Nic si nenalhávejme - je to o poznání méně než loni. Možná nastal čas začít to s nábořem nových členů opravdu vážně.

Tak, už se to ví - po příjezdu z letošního tábora budeme zase sbírat železný šrot a patrně opět vyděláme nějaký peníz na stavbu klubovny. A třeba se nám i podaří překonat loňský výdělek, který byl podle posledních zpráv cca 10.000,-.

Dazul byl na padáku s Dvojkačkama - možnost, obdobné akce mají i členové Šestky, kteří dovršili minimálně 15 let.

Celoroční oddílová hra

LISTINA MIMOŘÁDNÝCH VÝDĚLEČNÝCH PŘÍLEŽITOSTÍ NA BŘEZEN 2003

Pořádnou várku oddílových dolarů bylo možno získat na akci Bílá stopa na Hawai. Kdo chyběl, pořádně chybil.

O řádně i mimořádně vydělané oddílové dolary se můžeš u pokladníka Zuba přihlásit na dubnové oddílovce.

Už velmi brzy vstoupí celoroční etapovka do další fáze. Vydělané dolárky se určitě budou hodit! Další část hry, která potrvá až do tábora se bude jmenovat „Cesta k Woodhouse“.

1. Za přečtení jakéhokoliv dílu „Bílá vydra“ od Josefa Kutíka (Bílá vydra v záloze, Bílá vydra u Bobří hráze, Bílá vydra na stopě, Návrat Bílé vydry,...) ... 5 dolarů
2. Za přinesení svého deníku na výstavku při oslavě výročí oddílu 1 dolar
3. Za vystavení družinové kroniky při oslavě výročí oddílu ... 1 dolar
4. Za nejhezčí družinovou kroniku ... 4 dolary dohromady pro družinu
5. Za účinkování při družinovém výstupu při oslavě výročí oddílu ... 2 dolary pro každého z účinkujících.

Skautský zákon a ty

5. SKAUT JE ZDVOŘILÝ

1. Umíš zdravit s úsměvem a tak, aby byla zřejmá upřímnost tvého pozdravu?
2. Když zdravíš, uvědomíš si aspoň někdy smysl pozdravu, nebo je to pro tebe jen formální záležitost?
3. Čekáš na pozdrav nebo pozdravíš jako první?
4. Jsi zdvořilý(á) i k menším dětem, nebo jen k těm, od nichž něco očekáváš?
5. Neupadáš do poníženosti před podřízenými a do hrubosti před podřízenými?
6. Oblékáš se slušně, upraveně, nebo dráždíš dojem, že ti na okolí nezáleží?
7. Uvolňuješ místa starým lidem?
8. Jsi úslužný(á)?
9. Dbáš na to, abys svým vystupováním dobře reprezentoval oddíl (skauting) k němuž patříš?
10. Máš radost z úsluví, že zdvořilost je vlastností králů?

Ano, tak zní pátý skautský zákon. Co si však máme pod tímto zákonem představit? Asi každý z nás tuší, že se zdvořilosti teprve učíme. Zdvořilí totiž nejsme hned od kolébky. Nikdo také po nás nechce, abychom s dudlíkem v puse hýřili zdvořilostí. Zdvořilými se tedy nerodíme, nýbrž zdvořilými se stáváme. Je to tedy celoživotní proces, který nekončí ani v dospělém věku. Zdvořilost by však pro nás neměla být jenom nedostižným ideálem. Mluvit totiž stále o zdvořilosti a být nezdvorní, jaksi nejde.

Každý skaut/ka je viděn/na. Tak jako každý člověk je viděn. Nežije jenom ve světě předmětů, není vystaven pouze tlaku slepých přírodních sil; spolusdílí svět bytostí sobě podobných, stejně s ním vybavených. A je jim vydán. Každý člověk nežije sólo život. Nežije životem pro sebe, v osamělosti a skrytosti, nýbrž žije „životem s druhým“. Člověk vidí a je viděn. A ještě víc: ví o tom, že je viděn, a to je třeba si uvědomit, když se nějak chováme na veřejnosti.

Z čeho vycházet? Já, osobně se držím jednoho starého židovského měřítka, které je známé jako tzv. „zlaté pravidlo“, které zní: „Co sám nenávidíš, nikomu nečiň“. A z tohoto židovského pravidla vychází pak Ježíš, který říká: „Jak byste chtěli, aby lidé jednali s vámi, tak vy všem jedněte s nimi“. Ano, tahle sebeláska je základním předpokladem, abychom mohli přijímat a akceptovat druhé. Dělejte druhým prostě to, co vám je milé a příjemné.

Nuže, být zdvořilý nepatří jenom k skautskému či křesťanskému zákonu. Zdvořilost patří k základům slušného lidského chování. A tak k zdvořilosti zřejmě patří: pozdrav na ulici, kouzelná slovíčka: prosím a děkuji, podání ruky při představování se atd. To všechno jsou ale spíše konformní společenská pravidla, která se můžeme mechanicky naučit, ale nemusí vyvěrat z nás samých. Proto si myslím, že k nezbytnému základu zdvořilosti patří naše otevřenost vůči světu a vůči druhým lidem. Bez této otevřenosti bude naše chování vždy křečovitě a kožené. A otevřenosti je třeba se neustále učit. Myslím si, že skautský oddíl může být dobrou platformou k této škole života, kde se budou lidé více potkávat a naslouchat si. Bez komunikace a dialogu totiž není možná žádná zdvořilost.

PAVEL ŠEBESTA

Zpíváme

HVĚZDA

Našel jsem v blátě hvězdu
Pět rudých cípů měla
Někomu zřejmě spadla
Z ramene nebo z čela
A on si toho ani nevšim
Tak je to s každou láskou
Tak je to prostě se vším

REF: Vzhlídl jsem do vesmíru
A viděl na obloze díru
Boží trest pro tebe
Kdo pyšně saháš na nebe

Oblohou táhla mračna
Já myslel na tebe dědo
Zda vskutku všechny cesty
Tím správným směrem vedou
Do kapsy dal jsem tu hvězdu
A pak mi velmi smutno bylo
Že se to krásné něco
Ve mně tak pokazilo

Proč jste mi do očí lhali
Kosmičtí loupežníci
Nebe je potřhané
Válí se na ulici
Našel jsem včera hvězdu
Ležela v mazlavém bahnu
Na nebe bych ji vrátil
K nebi však nedosáhnou

Našel jsem včera hvězdu
Našel jsem včera hvězdu
Vyhaslou hvězdu

Autorem dnešních písniček je **Jaromír Nohavica**. Podařilo se mu to co málokterému autorovi - některé jeho písničky skoro zlidověly (Když mně brali za vojáka, Aj když ťa vidím córko z Huslenek, ...). Byly doby, kdy jsem je přímo zbožňoval a znal skoro všechny jeho písničky zahrát na kytaru. Nyní sice už nejsem tak nekritický, ale přesto zůstává Jarek Nohavica mým favoritem. Pro zajímavost - určitě stojí za to shlédnout film „Rok dábla“, kde hraje Jarek Nohavica hlavní roli a kde zní jeho písničky v doprovodu skupiny Čechomor.

ZÍTRA RÁNO V PĚT

Až mě zítra ráno v pět ke zdi postaví,
ještě si naposled dám vodu na zdraví,
z očí pásku strhnu si, to abych viděl na nebe,
a pak vzpomenu si, lásko, na tebe,
a pak vzpomenu si na tebe.

Až zítra ráno v pět přijde ke mně kněz,
řeknu mu, že se splet', že mně se nechce do nebes,
že žil jsem, jak jsem žil, a stejně tak i dožiju
a co jsem si nadrobil, to si i vypiju,
a co jsem si nadrobil, si i vypiju.

Až zítra ráno v pět poručík řekne: "Pal!",
škoda bude těch let, kdy jsem tě nelíbal,
ještě slunci zamávám, a potom líto přijde mi,
že tě, lásko, nechávám, samotnou tady na zemi,
že tě, lásko, nechávám, na zemi.

Až zítra ráno v pět prádlo půjdeš prát
a seno obracet, já u zdi budu stát,
tak přilož na oheň a smutek v sobě skryj,
prosím, nezapomeň, nezapomeň a žij,
na mě nezapomeň a žij ...

Kulaté VÝROČÍ ODDÍLU

Kulaté? Copak je 6.výročí založení oddílu nějaké kulaté výročí. Pro většinu lidí kolem nás určitě ne, ale pro nás „šestkaře“ je číslo 6 číslem oddílovým, magickým, vyjímečným. ... Proto je 6.výročí ŠESTKY - 6.koedukovaného oddílu z Kateřiníc výročím kulatým. Ostatní ze střediska se divili proč Radek na střediskové radě jásal nad tím, že se letos konal 6.skautský ples na vsetínském zámku, že náš oddíl pořádá 6. Takový malý countrybál,..... Prostě je to tak. Nevím, zda je to znamením osudu, či co, ale tohle číslo Šestáka je v pořadí 33. No a $3+3=ŠEST!$ Takže to je jasné, tohle číslo ŠESTÁKU musí být číslem zaměřeným na výročí naší ŠESTKY.

No a protože jsem byl u toho, když to začalo, dostal jsem od Radka úkol výročí oddílu tak nějak zorganizovat. Samozřejmě, že mně to těší, protože to bude prvně co výročí založení oddílu budeme slavit. Akorát pořád nechápu, proč se oddíly nezakládají, když už je venku vhodné počasí na slavnostní oheň - třeba v červnu. To je samý podzim nebo jaro - kdo má v těch sněhových taškařicích matky přírody myslet na romantiku.

Datum založení oddílu byl stanoven podle první schůzky, která se konala 19.března 1997. Našel jsem ještě text zvacího dopisu (otištěn vedle) , kterým jsem ve spolupráci s Dalošem (to ještě nedělal místostarostu Vsetína, ale učil v Hošťálkové) chtěl seznat pár kluků, kteří by mohli tvořit základ nového, podotýkám chlapeckého oddílu. Že přišli tři (tedy polovina z pozvaných) mne naplnilo optimismem i když jsem v té chvíli začínal tušit, že se založením chlapeckého oddílu to nebude tak horké. Z

těch tří nezůstal do dnešního dne v oddíle nikdo. Nejdéle z nich vydržel Robin - pokrevní bratr Chytrého. Pak ale přišla další vlna nových zájemců, když jsme (už spolu s Irčou) pozvali mezi sebe i děvčata. To bylo asi tak v květnu téhož roku. Myslím si, že teprve rozhodnutím, že oddíl bude koedukovaný (rozuměj ani chlapecký ani dívčí ale společný pro ogary i cěrky) a příchodem prvních děvčat bylo založení oddílu dokonáno. Pak už to šlo tak nějak samo. Z nenápadných členů oddílu se postupem času vyklubaly oddílové osobnosti v pravém smyslu (někteří to dotáhli od člena až na zástupce vůdce - prozatím.) Pro mne osobně je velmi podstatným a klíčovým okamžikem z dob zakládání oddílu příchod Pinčla - Radka. Dorazil v pátém měsíci po historicky první schůzce oddílu. A má na vzniku oddílu a jeho dalším směřování stejný podíl jako já s Irčou. Bylo to v té době obrovské povzbuzení a příslib do budoucna. A poslední klíčový okamžik úspěšného založení oddílu byli skvělí rádcové družin. Historicky to vždy budou Brumla (Žížaly), Kikina (Žaby) a Miris (Šneci). Nevím, zda si to uvědomují, ale jejich podíl na rozjetí založeného oddílu lze jen těžko něčím nahradit.

V době zakládání oddílu jsem víc než kdy jindy poznal

***(Tuto obálku otevři dnes odpoledne,
nikým nerušen, přesně v 17.00.)***

Nazdar, zatím neznámý bratříčku.

*Rychle se podívej na hodiny. Kolik je
hodin? Víš, proč se ptám?*

*Asi se divíš, kdo ti posílá tenhle listek.
Ne, neboj se, nejedná se o žádný žert
ani podezřelou reklamu. Poprosil své-
ho kamaráda, který učí na tvé škole,
aby stejný dopis, jaký právě čteš, pře-
dal dalším 5 správným klukům, kteří
bydlí v Kateřinicích a o kterých si
myslí, že by se hodili do party, kterou
bych chtěl pozvat k velké hře, kterou
spolu můžeme, osvědčí-li se, dlouhá
léta hrát. Ta hra se jmenuje „
skauting“. Já sám tuto hru hraji od
doby, kdy jsem byl tak starý jako jsi
nyní ty.*

*O čem ten „skauting“ je? O kamarád-
ství, dobrodružných výpravách, napí-
navých hrách, táborech v indiánských
stanech, nocích pod širákem, skalách,
jeskyních, řekách, propocených trič-
kách, voňavých květinách, zapráše-
ných kolech, táborových ohnících, služ-
bě ostatním, tobě, tvých kamará-
dech, mohl bych popsat deset tako-
výchto lístků a nebylo by to úplné. Na-
bízím ti to, co jsi ještě nezažil. To o
čem jsi zatím jenom četl, můžeš sku-
tečně prožít.*

*Pokud nejsi maminčin mazánek, chceš
poznat co v tobě vězí, nebojíš se po-
směšků svých spolužáků zvu tě na naše
první setkání, které se uskuteční ve
středu 19.března 1997 přesně v 16:00.
Sejdeme se u mateřské školky
v Kateřinicích. Přijď oblečený tak,
aby jsi se mohl případně trochu ušpi-
nit. O tomto setkání informuj své rodi-
če, aby o tebe neměli starost. Řekni
jim, že skončíme asi v 18:00. Jinak o
setkání ani tomto dopisu s nikým ne-
hovoř.*

Těším se na setkání s Tebou.

Dazul

co znamená patřit do vsetínského skautského střediska. Nepamatuji si na jedinou negativní reakci vůči našemu počínání a snaze. Velmi zřetelně jsme cítili podporu nejen morální, ale i faktickou - nebylo úplně normální, že na tábor v roce 1997 mohly jet s Ještěrkama - 1.dívčím (mateřský Irčin oddíl) Brumla, Kikina, Šikulka, Gejitka a se Lvícatama - 4.chlapeckým (mateřský oddíl Dazulův) Monty. Všichni víte, že během tábora získáte víc zkušeností než za celý zbývajících rok oddílové činnosti. To byla tehdy obrovská pomoc, na kterou se nezapomíná. Dneska už asi jen málokdo ví, že jsme jako nově vzniklý oddíl, který neměl žádné vybavení dostali od střediska částku 10.000,- Kč abychom mohli pořídit základní vybavení pro činnost (celty, kotlíky, lano,). Na Rádcovské kursy jsme měli několik let po sobě povolení vyslat více vlastních lidí než ostatní oddíly. Myslím si, že se tehdejší určitá velkorysost vsetínského střediska vůči vznikajícímu vesnickému oddílu vyplatila.

První dochovaný videozáznam z počátku činnosti oddílu je z 8.května 1997 z úplně první jednodenní výpravy na Tulácké skály (tehdy jsme je tak ještě nenazývali). Když jsme u těch videozáznamů - k dnešku máme v oddílovém videoarchivu zaznamenáno přes 220 oddílových podniků.

Za zmínku možná stojí to, že úplně první dvou-
denní výpravu ŠESTKA podnikla 27.-28.
června 1997 na tábořiště Ještěrek pod Lačnovem. Byla to akce, kterou nyní tradičně nazýváme „předtáborovka“. O prázdninách 97 jsme také uskutečnili první srpnovou vícedenní akci mimo tábor (jeli jsme tehdy na Bařinku).

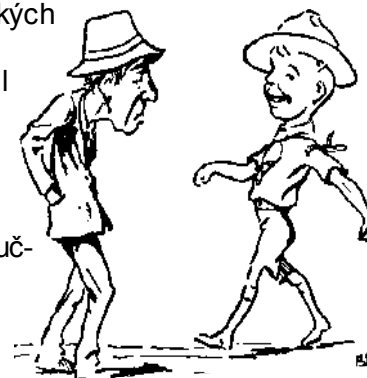
První rádcovská výprava (začátek VRRV) se uskutečnila jenom na jeden den a jelo se na Půlčiny - učilo se slaňovat.

První Takový malý countrybál jsme uspořádali 10.ledna 1998.

První samostatný tábor uskutečnila ŠESTKA v roce 1998 na našem tábořiště v Mirošově u Valašských Klobouk.

Rádcem, který vydržel zatím nejdéle v čele své družiny je Brumla, následována Kikinou.

Tolik opravdu velmi stručně o počátcích oddílu.

Uýroční povídání

1. Kdy jsi se poprvé setkal(a) s oddílem a co ti z té doby nejvíc utkvělo v hlavě?

(Kecka) Na můj první den ve Skautu si pamatuju moc dobře, protože mě mamka dovezla na horní točnu, kde se hrály hry. Zrovna mi zaplatila tábor. Po dlouhém přemlouvání jsem tam zůstala. Hráli jsme nejruznější hry a domů jsme přišla jako čuník.

(Kikina) Ten den nebylo moc hezky. Po obloze se honily těžké mraky a slunko se schovávalo. Copatě holce to ale moc nevadilo. Pro ni to byl den, o kterém věděla, že možná změni její život. Den, o kterém snila a představovala si ho neustále dokoła, pokaždé jinak, ale konec každého snu byl stejný - stala se členkou skautského oddílu...

Srdce jí divoce poskakovalo, když brala za kliku. Nikoho tam neznám, budu tam sama, nic moc neumím, co když se mnou nebudou chtít kamarádit? Horečně přemýšlela, co řekne a jestli to byl vůbec dobrý nápad. Ale už byla tady a hrdost a očekávání jí nedaly utéct. Otevřela dveře. Srdce jí tlouklo jako o závod a vlasy se lepily na zátylek. V malé místnosti s velkým oknem sedělo v kroužku několik cizích dětí. Neznala ani jedno z nich. Všechny oči se upřely k ní. Už je to tu, pomyslela si a protože ji nenapadlo nic lepšího, usmála se na ně. Odpověděli stejně a udělali jí místo. Všichni měli v rukách nachystané papíry. Najednou se otevřely dveře a vešla starší holka a starší kluk. Hned se k nim všichni hrnuli a zdravili je. Copatá zůstala rozpačitě sedět. Pochopila, že to jsou asi ti, co to tady všechno vedou. Na první pohled jí oba připadali pořádně praštění, možná proto, že neznala jiné dospělé, kteří by se chovali jako tihle dva. On položil na zem kazeťák, zahájil

soutěž o nejlepší písničku a všichni ztichli. Copatá si je oba prohlížela. Ona měla delší hnědé vlasy, pršací nos a brýle a volali na ni Irčo. On měl krátkého ježka, veselé tmavé oči a měkký hlas. Volali na něho divně - něco jak Dazule.

Copatá nevěděla, co to znamená, ale domyslela si, že je to jeho přezdívka. Pak už neměla čas na nějaké přemýšlení. Soutěž skončila a program pokračoval hříčkami, nácvikem uzlování a spoustou dalších věcí. Bylo to něco úplně jiného, než si představovala, ale cítila, že tohle je to společenství lidí, do kterého by chtěla zapadnout, pohltilo ji to a už si vůbec nepřipadala cizí. Všichni se chovali, jako by ji znali už dávno a od začátku jí nikdo neřekl jinak, než přezdívkou. Dazul se na ni usmál, možná taky proto, že měla na sobě starou skautskou košili. Do otisku rtů, které všichni dělali na bílý papír s pusou nalíčenou rtěnkou, už vepsala svoje nové jméno. Už to nebyla nějaká copatá, co sedí doma u okna a s touhou hledí do modravých dálek. Už to byla Kikina, ta, která se stala členkou skautského oddílu a na kterou čeká nespočet barevných, zářivých a tolikrát ve snu vymalovaných dnů...

(Irča) Šest let – poměrně dlouhá doba. Co všechno se může za šest let stát? Co všechno se dá za šest let stihnout? Kolik práce se za šest let vykoná? Spoustu otázek, spoustu odpovědí. Je to poměrně dlouhá doba i na vzpomínání. Co bylo dřív, co až potom?

Jako jedna ze vzpomínek na začátek se mi nevybavuje ani tak akce, jako spíš nálada. V počátku nejistota, očekávání... Co budeme dělat? Jaké to bude? Budu to umět?...

Jakoby se lidé báli projevit, báli ukázat, co v nich je. Nebudou se mi posmívat? Tohle přece nikdy nedokážu. Postupem času však všichni získávali jistotu, začali věřit sami sobě i těm, se kterými byli na „jedné lodi“. Je to nové, ale jasně, zkusíme to, vždyť jsme toho již tolik dokázali. Tato jis-

tota, jako by vlívala oddílů do žil novou krev. Vše bylo radostnější, všichni se těšili na nové výzvy. Možná si to moc idealizují, ale na mě to zpětně takhle působí. Ne že by to teď tak nebylo, ale už je samozřejmé, že jsme „dobří“. Tehdy jsme všem museli dokázat, že s námi musí počítat.

Z akcí mi asi nejvíc utkvělo v paměti malování staré klubovny. Byla to první akce, na které jsem poznala Radka. Nebyla to určitě nijak významná akce ani náplní ani zážitky. Jen jsem byla hrozně zvědavá, jaký Radek bude. Bylo domluveno, že tam budou všichni členové a já si říkala, že se tak nějak nenápadně seznámím. Jenže v klubovně nebyl nikdo a já se tak děsně nerada seznamuji. Nakonec jsme to oba zdárně přežili – zdá se. Asi nejraději vzpomínám na samostatnou výpravu se světluškou, vlčaty a Anitou do Perníkové chaloupky a na všechny výpravy na Bařinku.

(Miris) Do oddílu jsem vstoupil někdy v létě roku 1998. Dotáhl mně tam brácha a první vzpomínka je na pomoc při stloukání podsad. Ale to není to co by mi v hlavě utkvělo nejvíc. Příhoda, na kterou už asi v životě nezapomenu se stala na prázdninové výpravě na Vltavu. Jakožto prvotřídní zelenáč jsem si do batohu nabal co nejvíce věcí, které mně sice k ničemu nebyly, ale hlavně, že sem je měl. A mohlo se vyrazit. K večeru jsme zapadli do tajemného lesíka a tam zazněla ta osudová věta. „Postavte si přístřešky“. „A zatr satr“. Po několika marných pokusech dát celťě aspoň nějaký tvar jsme s Klíkem oba pronesli, že na to kašlem. A už ani nevím koho z nás to napadlo si dát pod sebe igelit, ale řeknu Vám, rada k nezaplacení. V noci se pěkně rozpršelo a ta noc se proměnila v největší krizi co jsem do té doby prožil. No prostě, v bazénu by bylo větší sucho než v té vaničce, která v igelitu vznikala. Nejvíc mně však naštvalo to když se ráno Kikina probudila a pronesla. „Nééééé, já mokrá nejsem“. Měl jsem chuť vraždit.

(Anita) Já se do oddílu, dostala díky Soni. Chodila jsem s ní do třídy, vykládala o

tom, co všechno se dělá... Tak jsem dorazila na oddílovku a zrovna se měla „sjíždět Bečva“, teda jen se jezdilo okolo mostu, ale i tak to bylo super (to jsem seděla na pálavě poprvé). Zkoušeli jsme si zadáky, ale my ze Soňou jsme jezdily jako pinpongové míčky od břehu ke břehu. Málem jsem utopila pádlo, ale Dazul ho zachránil. Taky dodneška vidím lřču, jak nám vykládá, pod mostem, co se v oddíle všechno dělá, kde se jezdí a jak je na táboře perfektně... V podstatě se nás snažila přilákat, že... No, a tak jsem se chytla

(Dazul) Vzpomínám si, jak jsem v obavách, že nikdo nepřijde čekal s plným batohem pomůcek na pozvané kluky. Ani jsem úplně přesně nevěděl, komu všemu dal Daloš ten dopis dal do ruky. Jména mi nic neříkaly - dvacet let jsem tady nebydlel, mezitím spousta lidí vyrostla a děcka jsem neznal. Na naše první setkání dorazili tři kluci což jsem v tu chvíli považoval za výhru. Pamatuju si, jak jsme jeli na kolech do Březin a v lese u potůčku dělali oheň na čas. Taky tam začalo sněžit a byla docela kosa. Dodnes si pamatuju takový divný pocit z dopisu, který mi asi o měsíc později napsal jeden s těch klučinů - velice slušně se se mnou loučil, vrátil klíč od klubovny a pravdivě psal, že život není jenom skauting. Akorát celé ty roky je ve mně pocit, jako by mu ten dopis někdo diktoval. Tak to jsou moje vzpomínky, když se řekne „začátek Šestky“.

(Radek) *První setkání s oddílem.* Úplně přesně. Bylo to na mojí vůbec první oddílovce a bylo to v září, tuším čtvrtého, roku 97. Já, neznalý skautských zákonů, sem byl pověřen, ať řeknu něco o jednom z nich. Ač jsem věděl úplně kulové, tak jsem dělal velice chytrého. Kdybych u sebe neměl moudrou knihu, tak by vznikl nový, pravděpodobně jedenáctý, bod zákona.

(Zub) Poprvé jsem do kontaktu s oddílem přišel na Helpu 98 v roce 1999. Nejvíc mně utkvělo to, když jsem vedl jednu z dvojkařek do internačního tábora a ona řvala: "auuu, já to řeknu Dazulovi, to je proti pravidlům", když jsem jí kroutil ruku, aby mně nezdrhla. To jsem ani nevěděl, jak něco takového jako Dazul vypadá. Můj další kontakt byl po roce

na dalším Helpu a už to bylo něco většího. Hlavně když mě na závěrečném country-bálu oslovila jedna půvabná dívčina, která je nyní, jak všichni víte, moje ženština. Tak to pomalinku začínalo až doted'. No, pár mých vzpomínek ze začátků... výroba diplomků na velkou táborovou hru v Jablůnce, prohlížení knížky Výpravy za dobrodružstvím s vlčaty na Polárce na Bařince. Jo, to bylo docela silné. Jeden horší... Předloňská Bystřička - Dazul ví.

(Bára) Poprvé jsem se setkala s oddílem, když jsem ještě byla členkou Druhého dívčího. Šestka měla na táboře návštěvní dny a já jsem tam zažila krásné letní chvíle. Za ty tři dny jsem zčásti pochopila, co mi u Dvojky chybělo a začala jsem slovo skauting chápat trochu jinak - ale to přicházelo postupně, když už jsem byla u Šestky. V paměti mně nejvíc utkvěla první schůzka, nezvladatelné světlušky a vlčata - z pohledu nezkušené, posléze závod světlušek a vlčat a postup do krajského kola, tábor 2000, slib, přechod světlušek a vlčat...

2. O co všechno tě oddíl připravil?

(Kecka) Oddíl mě připravil o čas na nekalé věci.

(Anita) Když jsme s Irčou vedly světlušky a vlčata, tak mě pravděpodobně oddíl vzal nadbytek volného času... Zbavil mně lenosti, o víkendu dlouhého vyspávání.... („kdysi, za Dazula, se muselo vstávat brzo, ale pak polevil, což bylo samozřejmě přínosné.“)

(Kikina) Především mi vzal spoustu hodin matematiky, biologie a zeměpisu, které jsem tajně věnovala přípravě programu na družinovky, psaní šifer, kreslení tabulek, psaní dopisů v morzeovce a spisování výstroje na tábor. Stál mě taky několik jízlivých poznámek, jako třeba: „Vy se zase duchem touláte někde jinde, než v matematice“, nebo „To je ta, co chodí v tom maskáčovém po městě.“ Stál mě spoustu večerů, kdy jsem přemýšlela o tom, co mi

kdo svěřil a někdy brečela nad tím, co mi kdo vmetl do tváře. Stál mě spoustu sebe-přemlouvání při vstávání o půl šesté v sobotu ráno a spoustu proseb, abych mohla jet tam, kam chci. Taky mě stál spoustu strachu ze tmy a psů, když jsem se sama vracela ze schůzek. A hlavně spoustu sebe-přemáhání, zatínání zubů, síly ducha, sebeovládání, překonávání vrozené lenosti, slz a úsměvů ve chvílích, kdy mi nebylo do smíchu...

(Radek) Asi o hodně volného času a času věnovat se lidem, na kterých mi záleží. Někdy mám výčitky sám k sobě. Hlavně ohledně našich doma. Nikdo ale nemůže být všude a tak to někdy musím řešit kompromisem. Někdy se mi to daří víc a někdy míň.

Ale o to mi víc dává. Můžu trávit čas někde venku, to bych asi dělal i tak, ale ne s lidmi z našeho oddílu. Získal jsem pocit toho, že někde patřím a že jsem užitečný. Dal mi plno zážitků, které se mnou půjdou celý život.

(Zub) Je to těžké, psát o něčem, o čem vím a přesto do tohoto konkrétního oddílu vrážím kus svého času a kus sebe. V podstatě mě připravil o volný čas, který jsem mohl věnovat třeba flákání, alkoholu, hazardu, či něčemu podobnému. Taky mě připravil o pocit toho, že nemám za nic a za nikoho zodpovědnost. Nemusím se nikomu za nic zodpovídat. Prostě bych byl pánem svého času. Ono mě to někdy láká, vyjet si jen tak s pár lidma a ne s celým oddílem. Ono, věřte nebo ne, s tím oddílem je to někdy dřina a z pěkné výpravy máte jen bolehlav, protože se vám furt něco nedaří. O to mě asi připravil.

(Miris) Ono je to sice otřepaná věta, ale asi nejvíc mně vzal volný čas. Dále možnost na nic se nevázat. Tím myslím takové to. „Mám na tu výpravu jít“? Atd. atd. A ještě o jedno jsem tak trochu přišel. A to přízeň rodiny. Ve smyslu. „To už zase budeš pryč“?

(Irča) Nedá se doslova říct, že mi oddíl něco vzal (dokonce ani čas ne, ten jsem mu dávala více méně dobrovolně, pokud

byl), ale mívala jsem pocit, že tím že jsme všude jezdili s oddílem, tak moje vlastní rodina, a asi nejvíc děti, přichází o tu správnou rodinnou pospolitost. Že teď tady nejsme spolu, byť celá rodina pohromadě, jako rodina, ale jako oddíl.

(Bára) Vzal mi spoustu času, který bych, nebýt oddílu, třeba jenom proflákala. Někdy mám pocit, že se doma nebavíme o ničem jiném, než o problémech v oddíle a o oddíle jako takovém. A pokud se vyskytne nějaká výměna názorů, tak se to týká většinou oddílu. Je vidět, že tam oba trávíme většinu volného času. Někdy se ptám sama sebe, proč to vlastně dělám a jestli mně to stojí za to. Všechno to rozčlování, snaha připravit dobrý program, který by děcka nenudil a něco je naučil a nakonec se ukáže, že to, čeho jsem se obávala, se stalo. A nic se nevede tak, jak bych si představovala

3. Co ti oddíl dal?

(Kecka) Oddíl mi dal mnoho. Dal mi lásku a hlavně přátelství jsem ráda že jsem poznala tyhle lidi z oddílu, a taky mi dali hodně do budoucího života no prostě všechno!!!

(Anita) Asi by mi nikdy nehořely záda... (tábor – Mirošov), nevisela bych hlavou dolů z velkého balvanu, nezažila bych takový pocit strachu, když slaňuju do jeskyně..... Levá střídá pravou, pot mi stéká po zádech, batoh je pořád těžší a těžší, ale já na ten vrchol vylezu...

Mám tu svoje kamarády, se kterými ráda trávím svůj volný čas a poznávám nová místa. Začala jsme se učit a pořád se učím, jak žít v souladu s přírodou a jak ji naslouchat...

(Kikina) Dal mi dar opravdového přátelství, dal mi pocítit důvěru a náklonnost druhých, možnost pomoci tomu, kdo si pomoci váží, podal mi ruku lidí, před kterými můžu mít oči plné slz a neztrapním se tím, kterým můžu říct, co si myslím, aniž by na mě zanevřeli do konce života, kteří berou vážně to, co říkám a spoléhají na mě, kteří jsou ke mně upřímní a nesnaží se mě shodit, se kterými můžu mluvit očima, a se kte-

rýma mi stačí třeba i mlčet...

Taky mi dal spoustu východů slunce a rosy v trávě, dal mi pocítit vítr ve vlasech, pocítit pokoru, pocítit nespoutané nadšení a radost, pocítit sílu melodie v sobě a taky schopnost zaslechnout melodie druhých a pak možnost splétat ty různé tóny do jednoho nápěvu...

(Miris) A toho je si myslím daleko víc než co mi vzal. Především mi otevřel nové obzory. Získal jsem zcela nové zkušenosti a vědomosti. Dal mi poznat nové lidi a myslím si lepší náplň volného času. A o ty lidičky jde především. Naučil mně být zodpovědnější. Přidal mi taky více povinností, ale tím pádem také schopnost nějakým způsobem je plnit a vypořádat se s nimi.

Naučil mně vážit si ostatních lidí a věcí a toho co dovedou. Oddíl mi prostě dal zcela nové hodnoty.

(Zub) Oddíl mi dal ženu. Na to mám i potvrzení od vůdce oddílu. Ale dal mi i jiné věci. Třeba švagrovou. Nevím, jestli použiju ty správné slova, to je totiž někde uvnitř a špatně se to z tama doluje. Dal mi takové maličkosti, jako je třeba moje první voda, první tábor, první oddílovka. Ale i velké věci. Kamarádství i přátelství. Ale co pociťuju opravdu nejvíc, je zkušenost. Zkušenost jakékoliv organizační činnosti, vytvoření názoru a jeho prosazení. Dřív jsem se docela styděl, když

Pátek 21.března 2003 v 17:00 se

konná v kulturníku oslava

6.výročí založení oddílu.

Ukončení do 19:30. S sebou:

**kroj, něco dobrého k jídlu a pití
na slavnostní tabuli, stará deníky,
cancáky, družinové kroniky,**

...

**Srdečně jsou zváni též rodiče,
bývalí členové oddílu a další
čestní hosté.**

jsem měl mluvit před více lidmi. Teď zjišťuju, že ty zábrany jsou úplně někde jinde a nedělá mi to nějaké problémy. Taky mi dal pocit uplatnění a pocit toho, že těm lidem mám co nabídnout a taky ten krásný pocit, když mi někdo poděkuje, byť jen úsměvem. V poslední době pociťuju, ale možná se mi to jen zdá, že v Ratiboři nabývám na vážnosti, protože funguju v organizaci, která se něco snaží dělat pro děti z oddílů, ale i pro ty ostatní. Možná se mi to fakt jen zdá, ale jestli ne, tak za to může Šestka.

(Irča) Tomu, kdo je připraven přijímat, dá oddíl opravdu mnoho. Drobné okamžiky, kdy si uvědomíte, že máte přítele, radost ze společně vykonané práce, pocit jistoty, že někam patříte a že se máte kam vrátit, že se můžete na někoho spolehnout, a samozřejmě neskutečné množství vědomostí a zážitků. Není to tak dávno, co mi jedna známá řekla. „Člověče, vždyť vy toho v oddíle zažijete za jeden měsíc víc, než naše rodina za celý rok.“ Bohužel některé „příjmy“ si uvědomíte později, některé pozdě, a některé dokonce až je ztratíte.

(Bára) Oddíl mi dal, a toho si vážím snad nejvíc, kruh přátel, na kterých mi moc záleží a život bez nich bych si už jen stěží dokázala představit. Myslím, že tuto cestu mi ukázala moje vlastní sestra a za to jsem jí moc vděčná. Za dobu, co jsme v oddíle, se můj vztah k ní dost podstatně změnil. Myslím, že jsme si blíž než kdykoli jindy. Dal mi pocit, že jsem užitečná, a že můžu předávat své zkušenosti ostatním lidem a taky jim pomoci ukázat jednu z cest života, kterou můžou jít. Činnost v oddíle mi dává sílu do života tím, že vidím výsledky své práce, světýlka v očích děcek, smích u večerního ohně, ruce propojené při zpěvu večerky a při motlitbě. V těchto chvílích jsem si jistá, že všechno to rozčilování a námaha stojí za to...

20. JAMBOREE – THAJSKO

Pokud se vám zdá, že je pro vás Jamboree nedosažitelné, tak vězte, že na posledních dvou byli vždy dva členové našeho střediska (v Chile Romík a Piňon, v Thajsku Luciáš a Anita). Stačí jen chtít a něco pro to udělat. To další Jamboree bude na za čtyři roky v Anglii. Stačí jenom chtít a něco pro to udělat (třeba se pilně učit anglicky, podat včas přihlášku a uspět ve výběru přihlášených). Ani peníze nemohou být velkou překážkou - Romík se snažila a nakonec letěla na Jamboree do Chile za 7000 Kč.

Protože článku ve Stopovi Hlásí se od našich dvou střediskových účastnic Jamboree v Thajsku se asi hned tak nedočkáme, přetiskujeme v ŠESTÁKU článek z týdeníku

Reflex (autor Petr Vavrouška) s fotografiemi Jana Šibíka (některé jsou ke shlédnutí na vernisáži v kině Vatra).

Thajské vojenské námořnictvo na pár týdnů odklidilo ze svého výcvikového kempu na pláži Sattahip v provincii Chonburi veškerou vojenskou techniku a přenechalo prostor skautům. Ze strany thajských organizátorů šlo o dokonale promyšlený tah. Ozvěna nedávného teroristického útoku na ostrově Bali se stále vracela a bezpečnost skautů byla přece jen důležitější než moto

jamboree "Sdílejme náš svět, naši kulturu". Džungli nad táborem rentgenovali průzkumníci, pláž ze vzdálenosti jedno-

ho kilometru střežila tři válečná plavidla, na břehu se ve službě střídaly čtyři stovky námořníků, které doplňovali žabí muži v rychlých gumových člunech. Mělo to jednu výhodu. Bylo nemožné utopit se v moři. Každé vaše tempo sledovaly nejméně dva páry ostražitých očí.

SKAUTING POKAŽDÉ JINAK

Spíše než vyjmenovat země, ve kterých skautské hnutí funguje, bude jednodušší předložit krátký seznam států, kde byste lidi se šátkem a širokými klobouky nenašli. Skauting se zatím neujal v Afghánistánu, Andoře, na Kubě, v Severní Koreji, Číně, Laosu a Barmě. Na jamboree v Thajsku prý byl i jeden Rus, já ho ale nepotkal. Každá země ovšem vnímá skauting po svém. Američané se sice neustále vztekají, když někdo nectí demokracii a menšiny, ale pokud se chcete ve Spojených státech stát skautem, nesmíte být homosexuál a ateista. Čtrnáctiletý Balum z Malajsie zase vidí skauting takto: "Uklízíme ve městě, chodíme pomáhat do škol, ale hlavně se učíme pochodovat." Asijské státy obecně berou skauting jako vhodnou přípravu pro armádu. Příležitost, jak mladé lidi naučit řádu, disciplíně, poslušnosti. To se naplno projevilo například při oslavě silvestra. Do centrální arény pro třicet tisíc lidí se rozevlátě a s patřičným halasem sunuli skauti z Anglie, stejně hluční byli Italové nebo Brazilci. Ale skauti z Thajska v dokonalém trojstupe kráčeli do svého sektoru. Na místě pro ně vyhrazeném, které mimochodem ostatní ignorovali, si na povel nejdříve sedli na paty, s dalším výkřikem vedoucího složili ruce na kolena a nasadili nevšimavý výraz. To, že se kolem nich tančí, vříská a skanduje, je nechalo klidnými. Přinejmenším se tak tvářili. Pět minut po půlnoci se zvedli a šli spát. Čeští skauti si oslav Nového roku užili dosyta. V šest hodin ráno thajského času, když ručičky na

hodinách v Česku ukazovaly půlnoc, se čeští a slovenští skauti sešli na pláži, aby přivítali rok 2003 na dálku ještě jednou. Zazněla kdysi společná hymna i s blýskáním se nad Tatrami, ale na přípitek už nedošlo. Angličan, člen mezinárodního servisního týmu, který pláž hlídal, usoudil, že jsou velké vlny a nikdo se nesmí k moři ani přiblížit. Když se pak o hodinu později, to byla zrovna půlnoc v Londýně, radoval po kolena ve vodě se svými druhy z Velké Británie, nezdál se mi příliv o nic menší. Britové vůbec ovládli thajské jamboree. Po místních Thajcích byli se třemi tisíci skauty druhou nejpočetnější výpravou. A zatímco například Finové si jako symbol své země přivezli mořský maják, Egypťané model pyramidy, Japonci nafukovací zápasníky sumó, Britové zaparkovali před svůj prezentační stánek klasický černý londýnský taxík.

KOLEM SVĚTA ZA DVĚ HODINY

Pětasedmdesát českých skautů si s sebou na cestu do Thajska přibalilo kromě křížal, vánočního pečiva a hanáckých krojů také dopis od skauta, prezidenta Václava Havla, ve kterém mimo jiné stálo: "Jsem přesvědčen o tom, že skauting, toto největší celosvětové hnutí mladých lidí, je přímo předurčen k tomu, aby své členy učil chápat globální rozměr života na zemi. Máte totiž možnost se navzájem nejen obohacovat zkušenostmi s

praktickými dopady rozporupného vývoje dnešního světa, ale i společně hledat cesty ke sblížení lidí rozmanitých kultur, duchovních tradic a civilizačních okruhů." Těchto pár vět bylo skutečně leitmotivem celého jamboree. Jenom v tom stravování se na roz-

manitost světových kuchyní raději zanevřelo. Bylo jisté, že hamburger od McDonald's snědí všichni. Jinak ale stačilo

projit se rozsáhlým stanovým táborem a člověk mohl zažít cestu kolem světa ne za 80 dní, ale za dvě hodiny. A nenabízel se pouze povrchní obraz toho, jak jednotlivé národy žijí, baví se, ale najednou se odkryly propastné rozdíly mezi zeměmi. Zatímco skromné a záplatované stany skautů z Bangladéše nebo Srí Lanky spíše připomínaly uprchlický tábor, v základně amerických Boys of Scout stojící naproti nim nechyběly moderní vařiče a dokonalé přístřešky. Rozdíly ale nebyly jenom ve vybavení. Češi stavěli mohutnou, dřevěnou bránu před svým kempem dvě hodiny. Kluci z Floridy nebyli se svou skromnou plastovou hotoví ani po šesti hodinách. Nakonec ji obvázali izolepou, což vypadalo velmi neskautsky, a stejně jim druhý den spadla. I když byly jakékoliv drogy na jamboree tabu, večer jste mohli před stany Holanďanů nebo Francouzů zaregistrovat do tmy zářící konce cigaret. V balkánském kempu si stany postavili dohromady Chorvati, Slovinci a Makedonci, ale odmítli tu spát Srbové. Jako nekonfliktní důvod uvedli, že na místě bylo málo stínu.

JAMBOREE JAKO TOVÁR- NA NA SNY

Jeden z účastníků české výpravy byl i třicetiletý Stopař, legenda českého skautingu a člen Svojsíkova oddílu. Ten už připravoval mladé skauty na jamboree v roce 1947. Jenomže o tři roky později byl Junák komunisty zrušen, a když se v roce 1968 znovu probudil, pohltila ho po dvou letech Pionýrská organizace. Soukromá cesta do Thajska tak byla pro Stopaře životní satisfakcí. I když mu chyběla před kempem hlavní táborová brána a rozmrzele komentoval mírný nepořádek v okolí stanů, bylo vi-

dět, že skautům tak trochu závidí. "Mám dojem, že ten kosmopolitní pohled na svět je pro dnešní mladou generaci nejlepší. Nemá ponětí, co se kdysi dělo, jak jsme byli odříznuti od světa, od spravedlnosti a demokracie. Dnes mladí lidé poznávají, že celý svět je jim otevřený a skýtá naprosto nehorázné možnosti," řekl Stopař a šel přesvědčit mladého skauta z Kalkaty, že tričko s logem Moravskoslezského jamboree má stejnou hodnotu jako Indův skautský šátek. Výměna části výstroje byla asi tím nejlepším klíčem k seznámení. Mezi největší české úlovky patřilo pončo skauta Okouna, indonéský kroj Borůvky nebo japonský šat Eskyma. Když se pak v českém podsadovém táboře při závěrečném nástupu a stahování vlajky ze stožáru podíval šéf kontingentu Petr Mikeš kolem sebe, musel si připadat jako v mezinárodní výpravě. Málokdo se totiž mohl vystrojít do kompletního skautského úboru, chybějící části nahrazovaly kusy z exotických výprav. Největším hitem mezi skauty z Evropy byl stan Bangladéše, kde jste si mohli nechat přírodní henou na tělo nakres-

lit cokoli. Asiáté si zase oblíbili zdobení českých kraslic a paličkování. Skauti z Ghany a Beninu byli u vytržení z lyží. Norská výprava půjčovala ve své bambusové chýši zdarma prezkače i kvalitní sjezdovky. Na sluníčku bylo přes čtyřicet stupňů, ale po cestě si s úsměvem kráčel Afri-

čan na lyžích. Jamboree je prostě továrna na splnění snů. Kdo si chtěl sáhnout na slova nebo tygra, vyrazil do jednoho z blízkých národních parků. Bloudění s kompasem v džungli? Žádný problém. V nabídce atrakcí byla i jízda na voru, potápění pod útesem, windsurfing nebo veslování na gondole. Podmínkou bylo, že jste vše prožívali společně s lidmi z jiných zemí. Je snadné přesvědčit kamaráda z Olomouce, že jste na-

stavili správný azimut na busole. Ale vysvětlit to zároveň Norovi, Angličanovi a dívce z Indonésie? To už vyžaduje mix asertivity a diplomacie. Ale na jamboree nešlo jen o zábavu. Čeští skauti taky pracovali - sháněli respondenty pro anketu. Obcházeli jednotlivé národní výpravy a vyptávali se, kde tak asi leží Česká republika, kdo je nejslavnějším českým spisovatelem, politikem, sportovcem. Dobrý návod, jak snížit na minimum představu o výjimečnosti vlastní země. Patnáctiletý Markus z Hamburku by se za hranicemi Německa nejspíše ztratil. Jeho anketní lístek přetlumočil skaut Fridex takto: "Českou republiku zařadil geograficky na sever, někam mezi Norsko a Island, neznal Prahu. Pouze si vzpomněl, že , německá` značka Škoda patří pod koncern VW." Mladý Němec sice třefoval poněkud nepřesně, ale čtyřicetiletý Kajs z Bhútánu ho trumfнул. " Česká republika? Tu znám. Leží v Evropě, hned vedle Bolívie. Patříte pod Sovětský svaz," tvrdil. Jakákoliv snaha o historickou korekci byla marná.

CO MAJÍ SPOLEČNÉHO

Připadá vám divné, že se během jamboree nestalo nic, co by alespoň náznakem připomínalo průsvih? Když nepočítám to, že se japonská výprava ztratila v džungli, tři dny pohřešovaný Kanaďan se nakonec našel v nemocnici v Bangkoku a tři Holanďané byli vyloučeni z jamboree proto, že hlavnímu šéfovi vzali televizi a dívali se na ni sami, tak se nic skandálního nedělo. Skautské hnutí by mělo sbližovat lidi rozmanitých kultur, vést je k účtě k tradičním hodnotám, k nezištnosti a odvaze. Někomu se mohou zdát nadšenci v krojích směšní a skautské zákony o pravdomluvnosti, zdvořilosti a poslušnosti k rodičům naivní. Ale nejsou to zrovna ty pravé hodnoty, na kterých se dá v dnešním světě stavět? Třicet tisíc skautů ve věku 14 až 17 let ze 150 zemí světa se na jamboree v Thajsku dokázalo domluvit. Společně vytvořili silný koncentrát upřímné, nestresové nálady. V jednom ze stanů, ve kterém se skauti scházeli a jenž nesl název "Mír", se diskutovalo také o tom, jak mohou v dnešní době lidé spasit svět. Podle skauta Ježka existuje nenákladný recept: " Je to především přátelství, komunikace mezi lidmi. Doufám, že vše, co jsem na jamboree zažil, koho jsem potkal, mě ovlivní natolik, že na to nezapomenu, ani až budu starší. Že budu i pak věřit stejným ideálům, myšlenkám." A sedmnáctiletý skaut David z Říma ho doplnil: "Nemá podle mě cenu diskutovat o globálních tématech, jako je světový mír, hlad nebo terorismus. Nikdo z nás nezachrání celý svět. Nejdříve musíme zachránit sebe. A můžeme začít tím, že tu skvělou atmosféru na jamboree, schopnost komunikovat klidně s kýmkoliv, přeneseme do našich obyčejných dnů, až se vrátíme domů." Uvidíme, jestli budou skauti vytvářet jednu velkou rodinu i na jamboree za čtyři roky ve Velké Británii. Skauting bude v té době slavit sto let od svého zrození. A sto let bude také definici skautingu středoškolského profesora A. B. Svojsíka: "Jak mistrně využito tu chuť mládeže k dobrodružnému životu v přírodě, jak každá hra a zdánlivě nepatrná práce mění se v důležitou složku výchovnou! "

Jsi – li starší čtrnácti let, jsi opět zván na další akci, která proběhne tentokrát na **Barince** a to od soboty 29.3. od 16.30 hod do neděle 30.3. Akce začíná po ukončení Camporee, které se koná tamtéž, ale účast na něm není povinná. Co můžete očekávat? Příjemný sobotní večer a zajímavou neděli! **Co s sebou?** Pořádné oblečení a obutí, asi 50,- Kč na jídlo (v sobotu večere, v neděli snídaně a oběd), dopravu si platíte sami (lístek neztrátit), jinak běžné vybavení na akci. Pokud přijedete, počítáme s tím, že se budete aktivně účastnit programu a že zůstanete až do konce akce (návrat cca v 18.00 hod). Svou účast potvrďte alespoň předběžně do pátku 21.3. do 20.00 Fantíkovi na tel. číslo 604311495 nebo na email lenka.krupalova@email.cz. Zve vás Fantík a spol.

Z NAŠICH AKCÍ

PŘESPÁNÍ V KLUBOVNĚ 6.2.2003

KECKA

Do klubovny nás přišlo docela málo. Jakmile se zatopilo a zvedla se nálada, tak Kača a Verča musely odejít dom. A tak jsme tu zůstaly jen tři. Violka vytáhla bavlny a já a Méda jsme se učily pléct náramky. Podrobněji uvidíte na našich ručičkách. Po půl hodině přišlo aj Sluníčko, takže bylo veselejší. Povídali jsme si o všem možném a dělali náramky a pojídali a pili čaj a kofolu. Poslouchali jsme supř písničky a taky jsme posílali do rádia Zlín. Ve večerních hodinách nás poctil svou návštěvou Dazul, který nám donesl Šestáky, které musíme jestli chceme poskládat. Večer když už byla Méda byla ve spacaku nás napadlo že ji hodíme ven. Protože nás bylo málo a Méda se nám před dveřama vyvlekla, tak nebylo nic. Potom byly ještě bitky a pak se kecalo. Když jsme už spaly tak dvě kráčmery: Violka, Méda nám zpívaly operní písně, které jsme bohužel neslyšely. Ráno nás probudil Dazul. Pak jsme zase pletli jedli a poslouchali.

ODDÍLOVKA 7.ÚNORA 2003

KECKA

Oddílovka začala o něco pozděj, protože Miris čekal na oblečení, které mu měl donést Radek. Nejprv jsme šli na hřiště a tam si dali pokřik, po chvíli přišel Radek, který předal oblečení a po domluvě vůdců jsme se vydali na oddílové místo, kde jsme měli za úkol rozdělat oheň do deseti minut. Všichni to zvládli až na jednoho človíčka. Pak nás rozdělili do dvou skupin a každá měla v lese hledat buď Zuba nebo Miru. Zuba byl statečně schovaný za stromem a Miris byl vlezený v krmelci zahrabaný senem. Už bylo šero a tak se šlo no spíše jelo buď po nohách nebo po igelitkách, které dotáhla Méd'a. V klubovně nám ještě Zuba rozdával dolary a pak už byla jen oddílová rada.

MALÁ FATRA 15.-16.3.2003

JAK JSEM NEJEL NA FATRU

„Neboť jedním z prapudů muže je touha projevit se jako kádr. Muž, který se nemůže projevit jako kádr, stává se popudlivým a je ochoten podstoupit jakýkoli hazard, aby ukojil svrchu zmíněnou potřebu. Je omylem domnívat se, že muži tak činí proto, aby získali obdiv žen. Moderní žena je natolik zdegenerovaná, že stále častěji chápe projevy mužovy srdnatosti jako zdařilé klaunské číslo. Je spíše ochotna zbožňovat rachitické individuum zanedbatelných svalů a zanedbatelné inteligence, pod jehož vpadlým hrudníkem se zmítá něžná a chápající duše. Nezbyvá tedy mužům, než aby se sami opájeli sladkou vůní dobrodružství a konali skutky šílené odvahy pro pouhou rozkoš z činu. Snad si toho aspoň sem tam některá ženská všimne.“

(úryvek z knížky – Proč bychom se netopili aneb vodácký průvodce pro Ofélii)

„Do prkna“ tak tady ten článek jsem vybral už před měsícem, když jsem tuto knížku četl a myslel na to, že na Fatru pojede zase jen mužská část postarších členů Šestky. Jo, dopadlo to tak jak vloni a jela jen ta výše zmíněná skupina, ale beze mě. Veškeré přípravy, připomínání a starost. Mačky, jídlo, auta, trasa, lidi, na všechno jsem myslel a připravil, ale bohužel ne pro sebe. V pondělí mně bylo docela blbě, ale v práci jsem to ještě ustál. V úterý jsem to po zralé úvaze neustál, nebylo to těžké, bylo mi totiž hůř než v pondělí. Dny pocení, léčení, spaní a nemocného nicnedělá-

ní ubíhaly a přišel pátek. Ten pátek před odjezdem s nádherným prosluněným počasím. No a s ním přišla i depka. Nebyl jsem úplně zdravý, to jsem cítil, ale už mi bylo o poznání líp než v úterý. Ta chuť a radost v srdci oddávat se horským radovánkám a představám, že jsem v nějakém velehorském pásmu a ne na Fatře, se bila s neschopenkou a úterní kontrolou u lékaře. „Áááá, proč nemáme pár melounů, abychom si nechali spravit barák ne klíč a nemuseli se o nic starat. Jen o to, ve kterých světových horách je to v kterém ročním období nejpěknější.“ „Nech toho, proč sa tak týráš?“ volala na mě Barča z jídelny, když jsem usedal v obýváku do křesla a začínal listovat knížkou Malá Fatra. V té době už mě to ale přešlo, a já se smířoval a listoval. Večer přišla ségra z rady. „Ogaři si beru běžky.“ A tak si říkám, že kdybych jel, tak by si je nemohli vzít, protože já na běžky stejně moc nejsu. Ale stejně mňa to mrzí, protože jsem přišel o naplnění, ze kterého bych zase žil celý rok.

DAZUL

Pod botami mi tak zvláště křupe zmrzlý sníh. Je ukázková zima, od úst se do ztracena rozplývají šmouhy páry. V prstech na rukou se pomalu ale jistě rozlévá teplo. Znáte to - zprvu máte pocit, že tu kosu nejste schopni vydržet, že vám každou chvilku musí odpadnout aspoň dva prsty, ale pak je krize zažehnána zbývá po ní pouze takovéto dráždivé mravenčení v konečcích prstů.

Asi jsem nějaký vadný, ale já ten pocit miluji. Znamená to, že tělo se na zimu adaptovalo a nejhorší je už za mnou. Znamená to, že ještě nejsem měkký a dokážu vyrazit ven, vstříc nepřízni a překážkám, které mně tam čekají. Znamená to, že pořád ještě dokážu dělat věci, kterými se asi trochu odlišuji od spousty svých vrstevníků. Ne, nic si tím nedokazuji - důkaz je jenom povinnost, formalita a veskrze nezáživná věc....

Před pár lety mi Pajtáš při jakési příležitosti vysvětloval svoji teorii života ve spirále, kdy se každý po čase vrátí na stejné místo, jenom o kousek výš - bohatší o zkušenosti, prožitky, vědomosti,.... Cosi na tom bude. Alespoň sám u sebe se můžu o tom přesvědčit. Vždycky se po čase vrátím na tu svoji stezku, kde mi je strašně dobře. Jestli ta Pajtášova spirála opravdu funguje, tak jsem trochu znepokojený. Myslím teď na ty, kteří místo nesení sakra těžkého báglu a boření se do sněhových závějů jsou někde na plese či diskotéce, vedou řeči o ničem, zabíjejí čas hraním her na svém novém PC či čumí na TV. Co budou dělat až se po spirále dostanou zase zpět? Moc jim tu vyhlídku nezávidím....

Právě jsme se prohrabali metrovou sněhovou pokrývkou a udělali místo pro oheň. Jedno škrtnutí a sotva plamínek olízl první větvičku z hromádky četiny, neuvěřitelně rychle jsem zaregistroval tu opojnou vůni večerního ohně. Nechápu, jak mně to může tenhle lesní opiát pokaždé takhle uhranout. Miris povídá cosi o tom, že jsme blázni. Opravuju jej:

„Nejsme blázni, jsme jenom JINÍ - zvykni si na to - zní to tak lepší“. „A osudem těch, kteří jsou JINÍ je osamělost“ dodávám. Ale možná má Miris přece jenom pravdu. Až po jeho poznámce mi dochází, kolik lidí chtělo na tuhle akci vyrazit a nakonec se tu u ohníku hřejeme ve čtyřech. Mně osobně to tedy vůbec nevádí - čím míň lidí tím míň potencionálních problémů. Fakt je, že ale nechápu povzdech typu „kdybych mohl(a) jel bych taky s vámi“. Tedy chápu to, když je někdo nemocný, to je jasné, ale taková ta peramentní povzdechovači mne vždycky ve skrytu duše rozesmějí. To raději беру férový argument: je zima (i když to se v zimě občas stane) či nechce se mi. Můj duchovní guru Míra Nevrlý píše „Nezabíjí dálka, osamění a hlad, ale strach z nich“ - teda tak nějak to napsal.

Ano jsem JINÝ (=blázen). Mám raději kouř ohně než kouř cigaret v hospodě. Mám radši bolavá záda od báglu než od proleženin z pozdního vstávání. Raději klus po horském hřebeni, než tanec ve strkajícím se plesovém davu. A líbí se mi stupidní písnička na tři akordy, kterou si sám zazpívám než ohlušující decibely tophitparádových songů jímž pro svoji omezenost bohužel nerozumím. Takovéto a jiné pochybné myšlenkové pochody mi jsou hlavou, když srkám z očuzeného ešusu horký čaj. Musím, Radek by mi to jinak vypil - má plechovou hubu a žaludek, vůbec mu nevádí že je čaj skoro vřící. Na noc je zapotřebí se trochu zahřát. Za chvíli polezeme do spacáků. Ještě pohled na kousek oblohy prosvítající mezi velké fatranské smrky. Noční nebe je plné jasných hvězd. Takových těch jak máte pocit, že stačí pořádně povyskočit a nějakou na tudy musíte srazit dolů. Ale o tom se nedá psát. Jsou pocity, které alespoň já slovy vyjádřit nedovedu.

Bude se mi dneska hezky usínat - jsem velmi spravedlivě znaven. Sníh pode mnou se vytvaroval jako zdravotní matrace. Ve stanu je tak o 3 stupně teplej než venku.

Tahle akce nebyla žádný extrém. Extrém vypadá úplně jinak. Tohle byla pouze náročnější akce, při které jsme si hezky mákli. Byla fyzicky náročná, ale do extrému měla opravdu daleko.

BÍLÁ STOPA 22.-23.ÚNORA 2003

KIKINA

Ráno se slunko probudilo do tmavě modrého nebe. Takové je jenom v zimě-syté, zářivé a jasné proti bílým závějím. Den jako stvořený pro ty, co rádi utíkají do lesů a skal a co nastavují tvář slunci, aby načerpali síly...

A tak jsme i my vyrazili. Do skal a lesů, do kraje stříbrných závějů a zlatého slunce. Hawai nás přivítala tichem a jak už to bývá, my jsme ho hned přehlušili, z radosti, že máme před sebou dva dny plné her a dobrodružství. První z nich měl připravené Zub. Byla to další část etapové hry Lovci kožešin a tentokrát název přesně seděl. Lovci měli za úkol najít a „zastřelit“- teda posbírat- co nejvíc kusů kožešinové zvěře, která se volně potuluje po kraji. Jsou to lišky, vydry a bobři a od každého je tu asi padesát kusů, takže každý lovec má velkou šanci na dobrý úlovek. Všichni se taky šance hned chopili a do oběda měli kapsy plné „kožušků“- lístků s obrysem kožešiny. To ale byla jenom první, ta jednodušší část etapovky. Další přišla po obědě, který tentokrát vznikl pod dohledem doopravdického kuchaře Ivoša. Taky to na něm bylo poznat! Na obědě aj na Ivošovi. Tak teda, další část etapovky už byla náročnější. Lovci dostali azimut a postupně museli najít několik zpráv, pečlivě ukrytých na těch nejneumožnějších místech. Poslední z nich je dovedla zpátky na Hawai, která se mezitím proměnila v obchod s kožešinami. Lovci si tady mohli za získané kožešiny nakoupit střelivo(diaboly)a pokusit se skolit vzduchovkou lišku, která právě neopatrně probíhala kolem. Ta liška samozřejmě byla jenom na obrázku a tak se ani nesnažila o útěk, ale moc zásahů stejně nedostala. I když, někteří stříleli opravdu dobře a zasáhli i pohyblivý cíl, na který se potom střílelo celé odpoledne.

Ale protože bylo tak krásně, nemohli jsme být pořád u chalupy. Na Vyhlídce to stálo za to. Klidně bych tam vydržela celý den jenom kvůli tomu tichu a jasu všude kolem. Když tam tak člověk stojí a hledí do dálky, najednou začne rozumět. Jakoby našel odpovědi...

Po cestě zpátky se strhla ve skalách velká sněhová bitka. Na nikom snad nezůstala niť suchá, protože hráli všichni proti všem a každý přebíhal na cizí stranu, jak se mu zachtělo, nebo spíš, jak to zrovna bylo výhodné. Pak jsme uspořádali ještě závody v kreslení do sněhu a jiných radovánkách, než začala padat mlha a na nebi zasvítit Orion. V chalupce bylo příjemně teplo a taky večere byla příjemná. Kynuté knedle s borůvkama nemíváme moc často a tak po nich nezbyla ani kulička. Než jsme šli spat, ještě jsme zazpívali, zahráli hrníčkárnou(pekáčkárnu) a přečetli kousek z knížky Soví jeskyně. Noc byla chladná, s nebem posetým hvězdami... Ráno bylo zase tak krásné a jasné, obloha jako vymetená a všude ticho. Nechtělo se nám domů...

ZDENDA

Jak jsme dojeli, dal jsem 5 kg společného jídla do batohu. Sice jsem padal, ale tatka mě zvedal. Jak jsme tam došli, hráli jsme etapovku lovci kožešin. Honili jsme Ivoše, museli jsme ho strefit sněhovou kuličkou. Šneci a vlčata ze Šneků ho strefil Spídy zároveň s Ivošem. Pak jsme se vrátili do chaty. Potom jsme šli ven. Venku jsme soutěžili o nejhezčí skok. Vyhrál to Spídy.

ŠMAJLÍCI				kolik účastníků známkovalo	průměr
Bílá stopa 22.-23.2.2003	16	2	-	18	1,11

Výprava – Lanové centrum Proud – Olomouc 15.3.2003

(Anita) První Lanové centrum ve střední a východní Evropě. Lanové centrum PROUD bylo vybudováno v Olomouci na ploše 3 500 m², je prvním svého druhu v České republice - dokonce v celé střední a východní Evropě. Jeho základ tvoří systémy neobvyklých lanových překážek umístěných ve výšce cca 8 m nad zemí. Celý areál je základnou pro organizaci programů s nejrůznějším zaměřením.

Odjezd : v sobotu 15.3. autobusem 6:50 z Kateřinic

Návrat : 15. 3. autobus ze Vsetína 20:20

S sebou : jídlo a pití na celý den. Dobrou obuv....(jedeme do města)

Peníze : 40 – 50,- lanové centrum, 120,- vlak (+ vlastní výdaje)

Důležité : Potřebuji, abyste se nahlásili u svých rádců do pátku 7.3. (musím jim zavolat počet lidí), peníze 170,- Kč - do rady 14.3.

Březen 2003

7.března ODDÍLOVKA (Kikina)

15.března Lanové centrum v Olomouci (Anita)

21.března **Oslava výročí založení oddílu**
(Dazul a spol)

23.března Turnaj v šípkách (středisko- Jencek)

29.března CAMPOREE (pro středisko pořádá Šeska)

Duben 2003

4.dubna Oddílovka (Zub)

11.dubna Četníci a zloději (Sadám,Tempo)

11.dubna Ekohra (2. Dívčí)

12.dubna Svojsíkův závod. Stř. kolo. (Fido)

12.dubna Družinové výpravy.

19.dubna Oddílový pátek. (Anita)

18.-21.04. Planina.

25.dubna Den země (3.CH)

26.-27.04. Ivančena.

SLAVNOSTNÍ DRUŽINOVKA 26.5.2003

KECKA

Určitě nevíte proč byla slavnostní? No protože jsme měli družinovku ve čtvrtek a bez ogarů, né že by jsme je neměli rádi, ale je lepší když jste sami. Každý dotáhl něco na zub. Zahájili jsme pokřikem. Navštívila nás,taká Bára. Po dohodě všech v družině se hrál Kent. Vyhráli Kača a Viola v těsném závěsu já a Verča a pak ještě kousek opodál Bára s Fialkou - sranda byla stejně. Když už nás omrzela Kant zahráli jsme si Palermo. Řeknu vám jako skvělou telepatickou a detektivní družinu máme to byste nevěřili jak často po sobě se hned pozabíjeli - myslím pohledem. Bára už musela jít, ale než odešla Kača ji nešetřila do-
těrné otázky - kdy bude mimi. Spíše mi připadalo jako kdyby Kača byla mimi, protože měla flaštičku s pitíčkem a řvala jako kdyby se ...

Tentokrát se končilo pozdě, ale dobře.

Na vydání ŠESTÁKU

č.33 se podíleli:

Dazul, Irča, Radek, Anita, Kikina, Miris, Pavel Šebetsa, Zdendáš, Bára, Zub, Kecka, Fantík, Petr Vavrouška (Reflex), Jan Šibík, Luciáš, J.Joubert, Berg, Z.Burian, internet, LACHIM spol.s r.o.

ARCHIV ŠESTÁKU MŮŽEŠ NAJÍT NA ODDÍLOVÝCH INTERNETOVÝCH STRÁNKÁCH [HTTP://SESTKA.SKAUTI.CZ](http://sestka.skauti.cz)

tento výtisk je určen pro:

podpis rodičů: